

2. Ontwikkeling van de Davis-technieken

De Davis-autisme-benadering is gebaseerd op ruim veertig jaar praktische ervaring. Ervaring met zowel het begeleiden van autistische mensen als met diverse andere leer- of gedragsuitdagingen. Daarnaast heeft Ron Davis een eigen persoonlijke geschiedenis met autisme. Uit zijn eigen autistische ervaring ontwikkelde hij veel inzichten over autisme. Ook was hij in staat achteraf terug te kijken op zijn eigen proces. Hij gebruikte zijn eigen ontwikkeling tot zelfstandig en succesvol volwassene om de Davis-methode te ontwikkelen.

De kindertijd en jeugd van Ron Davis

Ron Davis heeft alleen maar vage herinneringen aan de eerste tien jaar van zijn leven. Hij beschrijft zijn ervaring van zijn vroege jeugd meestal als 'in de leegte' zijn, of als 'zowel niets en alles tegelijk' zijn.

Het bleek dat Ron uit de leegte kon komen door voorwerpen uit zijn wereld in klei na te maken. Dat wist hij in die tijd nog niet. Achteraf is hij dat pas gaan beseffen. Hij schrijft over die tijd:

*"Ergens in de leegte van autisme ontdekte ik hoe ik een dikke pap kon maken. Ik gebruikte daarvoor grond en water uit een plas in de achtertuin. Deze pap kon ik vormen tot alles wat ik wilde. De grond in onze achtertuin was een kleverige, rode substantie. Als ik het liet drogen, kon het zijn vorm lange tijd behouden."*¹⁸

In het begin gebruikte hij de rode klei om voorwerpen te maken die hij graag wilde hebben. Zo hadden zijn broers zakmessen en horloges. Voor hem waren het verboden voorwerpen. Want de enige keer dat hij een echt zakmes vast had, sneed hij bijna een vinger af. Hij had geen idee waar een polshorloge goed voor was, omdat hij niet begreep wat tijd betekende. Toch wilde hij er net als zijn broers ook een hebben. Dus maakte hij voor zichzelf een zakmes van klei en een horloge van klei en touw. Hij hield het zakmes in zijn zak tot het verkrumelde. Zijn horloge zat om zijn pols tot het brak. En telkens maakte hij weer nieuwe.

Op twaalfjarige leeftijd zag men Ron als ernstig verstandelijk beperkt. En men dacht dat hij niet kon leren. De school stopte met

18 (Davis, Red Dirt and water, 1997)

Een model van 'zelf' maken

De eerste stap in de fase van Concept-Beheersing is het maken van het concept van *zelf*, ofwel *ik*. Dit is het eerste model dat de cliënt gaat maken. Dat kan meestal direct nadat de cliënt zich kan oriënteren. Om met het concept te beginnen zijn er eerste tekenen van individuatie nodig. Soms duurt dat wat langer. Hij heeft dan nog niet lang genoeg de georiënteerde staat meegemaakt om te individueren. Daar kunnen soms weken of maanden overheen gaan. Dit komt vaker voor bij mensen die de ting nodig hebben om zich te oriënteren.

Om te helpen maakt de begeleider gewoonlijk haar eigen model van *zelf* als voorbeeld. De cliënt kan dan zien wat er van hem verwacht wordt. Ze vraagt haar cliënt een klein kleifiguurtje te maken, ongeveer vijf tot tien centimeter hoog, in de vorm van een persoon. Ze legt uit dat het model de cliënt voorstelt en zegt: "Dit figuur staat model voor jou. Jij kan het model gebruiken om te laten zien hoe je in de concepten past."

Over het algemeen maken we een heel eenvoudig model. Als het model twee benen, twee armen en een hoofd heeft, is het voldoende voor het doel van het programma. Het is niet nodig dat het model echt lijkt op de cliënt.

Model van *ik*

Als het model af is, krijgt het een naam. Die naam is het woord *ik*. *Ik* is het woord dat iemand gebruikt als hij het over zichzelf heeft. De naam wordt in klei onder het model gelegd. Het model en het woord *ik* horen bij elkaar. Als dit af is, begeleidt de counselor de cliënt door het proces van eigenmaken. De cliënt wijst naar het model en zegt:

*"Jij staat voor mijn ik.
Jij staat voor alle ervaringen die ik ooit heb gehad.
Alle kennis, alle wijsheid
en alle begrip."*⁵⁷

57 Bij het eigenmaken van het concept *ik*, en de concepten die daarbij horen,

We brachten samen een heel prettige tijd door met het bedenken van zulke 'ongeschreven regels' en het opschrijven ervan!

Een nieuwe wereld van mogelijkheden

Mensen komen naar een Davis-counselor op zoek naar verandering. Ouders van kinderen met autisme hopen op veranderingen in de manier waarop hun kind zich gedraagt en met anderen omgaat. Oudere mensen met autisme zoeken vaak zelf vaak hulp. Zij hopen op veranderingen die hen helpen de hindernissen in hun leven te overwinnen die hen gefrustreerd of ongelukkig maken.

De Davis-methode helpt door technieken te geven waarmee de cliënt zichzelf kan reguleren. Daarmee kan hij zijn aandacht richten op wat hij wil, hij kan zijn stress verminderen en zijn energie beïnvloeden. Het gebruik van deze technieken verandert de manier waarop de persoon zijn omgeving waarneemt en erop reageert. Het Davis-programma biedt ook een reeks aan concepten die hem meer inzicht en begrip geeft van zijn wereld en zijn rol daarin. Zowel als het gaat om zijn eigen leven, als om de interactie met anderen. Met nieuwe kennis en vaardigheden ontstaat de mogelijkheid tot verdere verandering. Davis biedt een raamwerk waarbinnen *kennis, vaardigheden en gelegenheid de cliënt vermogen geeft*. Het is aan hemzelf om de *controle* uit te oefenen en *verantwoordelijkheid* te nemen die veranderingen in zijn eigen leven veroorzaken. Voor iedereen is dat een ander pad, bepaald door ieders eigen doelen, interesses en talenten.

"Zodra mijn identiteit zich begon te ontwikkelen en mijn geheugen begon, was mijn voornaamste verlangen in het leven om een echt mens te worden. Ik zag dat anderen iets waren dat ik niet was. Vanaf het begin was het mijn voornaamste taak om een manier te vinden waardoor ik 'normaal' zou zijn, of tenminste lijken te zijn. Als ik mijn eigen weg kon vinden in deze chaos en als ik anderen van mijn soort een routekaart kon bieden om te volgen, dan zou mijn bestaan waardevol zijn. De Davis-autisme-benadering is mijn beste poging om die routekaart te verstrekken."

Ron Davis